

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

D-l Tanoviceanu roagă să nu i se mai trimită direct hotărâri pentru adnotare, fiindcă aceste adnotări deși folositoare, însă au început să-i răpească prea mult timp, împiedicându-l de la alte lucrări. Hotărârile cele mai importante penale, trimise «Curierului Judiciar», vor fi comunicate d-lui Tanoviceanu, care întrucât îi va permite timpul le va adnotă, atunci când ele sunt definitive.

Redacția**SUMAR**

— **Donațiunile între soți deghizate sub forma unui contract cu titlul oneros de d-l avocat D. N. Comșa.**

JURISPRUDENȚA :

— Curtea de apel Galați Secțiuni-Unite. (Judecătorul cel mai vechi în grad, nu în funcțiune, este în drept să exercite atribuțiunile de președinte al secțiunii și să prezideze lucrările în caz de lipsă sau împiedicarea lui, adică se are în vedere vechimea gradului, nu a funcțiunii de consilier), cu o **Notă** de d-l consilier V. Băldășescu.

Rezumatel Jurisprudenței Curții noastre de casație

— **Cas. s. I: No. 1:** Perimare.—Respingerea unei prime cereri.—Termenul pentru o nouă perimare de când începe a curge? **No. 2:** Legea proprietarilor.—Motivele de casare.—Termenul în care se depun.—Art. 42 legea Curții de casație.

— **Cas. s. II: No. 1:** Gaj comercial.—Executare.—Contestație.—Terții.—Admisibilitate.—Art. 478 și urm. c. com. și 399 pr. civilă; **No. 2:** Inculpat achitat.—Dacă poate fi condamnat la despăgubiri civile? Art. 3 și 8 proc. penală; art. 35 legea Curții de casație.

— **Cas. s. III:** Contencios administrativ.—Prohibirea exportului unor mărfuri.—Act de guvernământ.—Permisioane acordată cuiva a exporta o cantitate limitată sub condițiunea de a vărsa o sumă în folosul «Crucei-Roșii».

Donațiunile între soți deghizate sub forma unui contract cu titlu oneros

După părerea noastră donațiunile între soți deghizate, ca și celelalte donațiuni indirecte, nu sunt nule, ci numai reductibile. La acest rezultat ajungem, dacă căutăm intenția legiuitorului și dacă vrem să punem de acord al. II al art. 940 cu principiile care guvernează materia donațiunilor deghizate în general și a donațiunilor între soți. Deși ar fi fost motive de ordine publică ca donațiunile deghizate să fie considerate ca nule, totuși legiuitorul n'a făcut aceasta. În genere se

face o donațiune deghizată pentru a se frauda legea și în deosebi drepturile moștenitorilor rezervatari, pe cari le au dela lege. Ar fi trebuit o sancțiune; sancțiunea reducățiunii nu e suficientă fiindcă și donațiunile directe sunt supuse reducățiunii. Dreptul de reducățiune e suficient pentru liberalitățile directe și pentru cele indirecte care se fac pe față. Acei care au dreptul să ceară reducățiunea cunosc liberalitățile, iar donatorul n'a avut intenția să-i împiedice în acțiunea lor, din momentul ce a făcut liberalitatea pe față. Nu e tot așa când a făcut o liberalitate ascunsă. În acest din urmă caz, el vrea să împiedice pe rezervatari să ceară reducerea și deseori va reuși, chiar dacă ar fi sancțiunea nulității.

Frauda de joacă prevederea legislatorului și găsește foarte multe mijloace de a ascunde o donațiune. Dacă donațiunea deghizată e numai reductibilă cel care comite fraudă n'are să se teamă de nimic. Dacă se descoperă fraudă, liberalitatea va fi menținută și redusă ca cum el ar fi fost de bună credință. Dacă nu se descoperă, scopul lui de a fraudă pe moștenitorii rezervatari e ajuns. Desigur că s'ar face mai puține fraude dacă donațiunile deghizate ar fi anulate, donatorul ar preferi deseori să dăruiască în limitele cotității disponibile decât să riște să se anuleze toată donațiunea.

Teama de anulare îl va face prudent și-l va sili adesea să respecte drepturile rezervatarilor.

Diferența între donațiunile indirecte care sunt făcute pe față și cele simulate, e identică cu diferența dintre adevăr și minciună. Atunci când se atacă drepturile rezervatarilor printr'o donațiune indirectă, e destul să se facă socoteala și reducerea. Când însă se încearcă a se viola drepturile rezervatarilor prin donațiuni simulate, atunci se explică mai multă rigoare din partea legiuitorului pentru a băgă frica în cei care vor să fraudeze pe rezervatari.

Cu toate acestea legiuitorul n'a vrut să useze

de o rigoare excesivă anulând donațiunile deghezate, s'a mărginit să apere drepturile rezervatarilor reducându-le, dându-le însă orice mijloace de probă pentru a putea dovedi simulația.

Nu e nici un text de lege care să declare că donațiunile deghezate sunt nule.

Dacă s'ar lua izolat art. 940 al. II, am avea stabilit un asemenea principiu, fiindcă în el se spune: «orice donațiune deghezată sau făcută unei persoană interpusă e nulă».

Afară de câțiva vechi autori și de d-l D. Alexandresco¹⁾, nimeni nu interpretează acest alineat izolat. El trebuie combinat cu primul alineat al art. 940 și cu articolul 939; cu alte cuvinte aci nu e vorba de orice donațiune deghezată ci numai de donațiuni între soți (art. 940 al. I) și nu de toate donațiunile deghezate între soți, ci numai de donațiunile între soți din care unul cel puțin e căsătorit a doua oară și are copii din prima căsătorie (art. 939).

Dacă s'ar fi putut lua al. II al art. 940 izolat, atunci prin dispoziția din acest art. s'ar fi contrazis principiul pus în art. 812, din care rezultă că donațiunile deghezate nu sunt nule. Iar dacă s'ar lua izolat numai art. 940 întreg și s'ar deduce din el că donațiunile deghezate între soți sunt nule, s'ar contrazice prin aceasta dispozițiunile art. 1307 unde se arată că dacă, prin vânzările permise excepțional între soți s'ar ascunde beneficii indirecte, moștenitorii rezervatari au dreptul de a le ataca. Cu alte cuvinte, dacă fac unui soț beneficii indirecte, însă nu pe față ci ascunse, adică o donație deghezată sub forma unei vânzări din cele permise de lege, moștenitorii rezervatari pot ataca o asemenea donațiune. Ea nu este însă nulă.

Va să zică din combinarea articolelor 940 cu 812 și cu 1307, chiar dacă am da o interpretare literală art. 940, ar rezulta din el că sunt nule donațiunile deghezate dintre soți, dintre care cel puțin unul ar fi căsătorit a doua oară și ar avea copii din prima căsătorie.

Această nulitate nu poate fi prescrisă decât pentru apărarea drepturilor rezervatari ale copiilor din prima căsătorie.

Acest articol este o urmă a principiului din dreptul roman care eră și în vechiul drept francez, când se vedeă rău căsătoriile de al doilea, aceste dispoziții sunt luate «*cu haine des secondes noces*».

Experiența ne arată că soții care se căsătoresc sunt împinși să facă liberalități excesive noului soț. Legea însă le micșorează cotitatea

disponibilă nepermițându-le să dea soțului de al doilea mai mult decât partea legitimă a copilului care ia mai puțin.

Cine dă mai mult riscă ca să i se reducă sau să-i anuleze donațiunea dacă e deghezată:

Dispozițiunea din al. II al art. 940 e făcută pentru apărarea rezervei speciale dela art. 939. Ea e numai în favoarea copiilor din prima căsătorie, iar nu în favoarea tuturor rezervatarilor.

S'au încercat unii să susțină că al. II al art. 940 ar fi și pentru apărarea dreptului de revocare a soțului donator, fiindcă acest articol e în acelaș capitol cu art. 937, unde se vorbește de dreptul de revocare. Noi nu credem. Numai din citirea art. 939 și 940 se vede, că măsurile dela articolul 940 sunt luate pentru apărarea rezervei copiilor prevăzută în art. 939. În adevăr, în art. 940 sunt două dispozițiuni: una care anulează donația deghezată și alta care oprește pe soți să dăruiască indirect mai mult decât s'a arătat mai sus. Nu se poate tăgădui, că această din urmă dispozițiune este privitoare la copiii prevăzuți la articolul 939. Cum ambele dispoziții, merg împreună, amândouă sunt privitoare la rezervatarii prevăzuți la art. 939.

Numai dacă ar fi fost în acest capitol un articol special care să prevadă nulitatea donațiunilor deghezate sau dacă al. II care prevede această nulitate ar fi în art. 937, s'ar putea zice că această nulitate este și pentru apărarea dreptului de revocare al soțului donator.

Chiar dacă ar fi așa, încă nulitatea aceasta, n'ar putea fi invocată, decât de copiii din prima căsătorie a soțului necăsătorit, și de soțul donator cât trăește, fiindcă atât durează dreptul de revocare. Moștenitorii n'au dreptul de a revoca donația pe care n'a revocat-o autorul lor cât a trăit. Cel mult s'ar putea susține că, creditorii anteriori ai soțului donator ar putea cere anularea donațiunei deghezate, fiindcă prin deghezare ei pot ataca mai greu donațiile făcute în paguba lor. Aceste donații, fiind făcute sub forma unui contract cu titlul oneros, pentru a reuși trebuie să dovedească reaua credință a terțiului cu care a contractat debitorul lor. Evident că creditorii posteriori, care au găsit gajul debitorului lor micșorat când au contractat, nu se pot plânge. (Vezi Fuzier Hermann sub art. 1099 No. 50).

Din cele expuse rezultă, că donațiunilor deghezate nulitatea nefiind de interes general, ei numai în interesul unor anumite persoane, ea nu poate fi de ordine publică adică o nulitate absolută, ci numai o nulitate relativă.

Din faptul că în art. 940 se spune că donațiunile deghezate sunt nule, nu se poate trage imediat concluzia că în speță e vorba de o nu-

¹⁾ Vezi «Dreptul», No. 55 din 1913.

litate absolută, nulitățile fiind de 2 feluri: absolute și relative.

Dacă în articolul 812, legiuitorul întrebuițează cuvântul «nul» pentru a desemna o nulitate absolută, în alte articole se întrebuițează acelaș cuvânt pentru a desemna o nulitate relativă. De pildă în art. 1308 al. II se spune că mandatarii nu se pot face adjudecatari ai averei mandanților lor, *sub pedeapsă de nulitate*. De și nulitatea este prevăzută ca o pedeapsă totuși nu este nici o discuție că numai mandanții se pot prevala de această nulitate.

Pentru a vedea dacă o nulitate este de ordine publică, trebuie să vedem dacă legiuitorul consideră temeiul acestei nulități ca de ordine publică.

Când se zice că streinii nu pot dobândi imobile rurale în art. 7 din constituție, se înțelege că această nulitate este de ordine publică, fiindcă temeiul ei e apărarea statului. În legislația noastră nu se vede nici un temei de ordine publică care să nu permită donațiile deghizate între soți.

În dreptul roman și dreptul vechiu erau oprite donațiunile între soți din cauza influenței ce putea avea un soț asupra altuia pentru a-l despuia de averea sa.

Această considerație n'a trecut în dreptul nostru unde s'a permis donațiile între soți, ele au fost făcute din irevocabile, revocabile dar, au fost permise. Deasemenea toate motivele care erau de natură ca să facă pe legiuitor să declare donațiunile deghizate contrarii ordinei publice, el le-a înlăturat, permițându-le când nu sunt făcute unui incapabil.

Planiol, în tomul III, No. 3258, arată că fiind date motivele pe care le arată cei cari susțin nulitatea donațiunilor deghizate, e evident că această nulitate ar trebui să fie absolută. Ce se întâmplă însă? Tocmai aceste motive, dificultatea de a descoperi simulația, pedeapsa minciunii, influența periculoasă a unui soț asupra altuia, n'au fost admise de legiuitor ca temeiuri ale nulității, fiindcă a permis în general donațiile deghizate și donațiile între soți.

Atunci temeiul nulității nu mai este decât într'un cuvânt din art. 940 care se referă la cazul prevăzut în art. 939, acela al copiilor din prima căsătorie a soțului recăsătorit.

Din lipsă de criteriu serios, e o adevărată fantezie în părerile autorilor, privitoare la această chestie.

Aubry et Rau în tomul 7 ediția 4, par. 789, pag. 259, susține că dispoziția din art. 940 e destinată să sancționeze dispozițiile din art. 939, dar în loc să conchidă logic că această dispoziție

e numai în favoarea copiilor prevăzuți în art. 939, conchide că e în favoarea tuturor rezervatarilor.

Vedem deci, că în orice caz, nu se poate susține decât teoria nulității relative. Este logic însă ca să găsim în art. 940 că donațiile deghizate făcute între soți sunt nule, când în art. 812 se arată, că donațiunile deghizate sunt numai reductibile iar în art. 1307 se arată că donațiunile între soți ascunse sub forma unei vânzări permise, sunt tot reductibile?

Ar fi logic, dacă s'ar putea, ca să se dea nulității donațiunilor deghizate între soți alte temeiuri decât cele ce s'au dat pentru donațiile între soți și pentru donațiile deghizate. Nu s'a găsit nici un alt temei. Atunci are dreptate Planiol și Curtea de Casație din Belgia citată în Laurent, tomul 15, No. 405, când susțin că donațiunile deghizate făcute între soți, sunt numai reductibile. Donațiunile deghizate sunt și ele niște donațiuni indirecte. Ele sunt nule în sensul că nu produc nici un efect când trec peste cotitatea disponibilă.

Se poate ca prin această interpretare al. II al art. 940 să fie inutil. Se poate să fie o inadvertență a legiuitorului. Dar dacă nu găsim nimic în lucrările preparatorii pentru a admite o nulitate, trebuie să ni se dea un motiv, din acelea pe care le admite legiuitorul. Or, toată doctrina și jurisprudența împreună cu o hotărîre recentă a Inaltei Curți de casație¹⁾ dau drept motiv a acestei nulități motivul care ar fi de natură a face să se admită nulitatea tuturor donațiunilor deghizate și care n'a fost admis de lege.

D. N. COMȘA

Curtea de Apel din Galați secții-uite

Audiența de la 3 Martie 1916

Preșidenția d-lui ALEXANDRU BARSESCU Prim-președinte
Proces-Verbal

Consilier de Curte de apel — Cine are dreptul de a prezida lucrările în lipsa președintelui de secțiune? — (Art. 13, 46 și 190 din legea de Organizare judecătorească)

Judecătorul cel mai vechi în grad, nu în funcțiune, este în drept să exercite atribuțiunile de președinte al secțiunii și să prezideze lucrările în caz de lipsă sau împiedicarea lui, adică se are în vedere vechimea gradului, nu a funcțiunii de consilier.

Domnul Ministru de justiție prin adresa No. 3609 din 5 Februarie a. c., motivat de raportul d-lui Prim-președinte al acestei Curți cu No. 138/916, a cerut ca în conformitate cu art. 138 No. 1. din legea pentru organizarea judecătorească să se convoace adunarea generală a acestei Curți spre a'și da avizul asupra cererii din petițiunea d-lui Consilier Vasile Bălășescu cu data

¹⁾ Vezi decizia Casației s. I-a, No. 609 din 1915. «Curierul Judiciar» No. 1/916.

9 Ianuarie a. c., adresată d-lui Președinte al secției a II-a a acestei Curți, și anume: «să se stabilească dacă pentru dreptul de prezidarea lucrărilor se are în vedere vechimea în funcțiune de consilier sau cea a gradului»;

Astăzi 3 Martie 1913, întrunindu-se Curtea în adunare generală în Camera de consiliu a secțiunii I. sub Președinția d-lui Prim-președinte și fiind prezenți toți d-nii consilieri ai Curții și membrii parchetului general, lipsind numai d-l V. Tătaru președintele secțiunii a II, aflat în concediu și deliberând asupra chestiunii de mai sus, cu majoritatea de 12 voturi contra 2 a decis cele ce urmează;

Din cele expuse rezultă că această Curte, întrunită în adunare generală, este chemată să-și dea avizul asupra unei chestiuni considerată că interesează întregul corp și intră deci în prevederile art. 138 din legea de organizare judecătorească, și anume asupra chestiunii de a se ști: «dacă pentru dreptul de prezidarea lucrărilor se are în vedere vechimea în funcțiunea de consilier sau cea a gradului»;

Examinând din acest scop vechile legi de organizare judecătorească, necesare în darea soluțiunii, vedem că, atât legea din 1865 cât și cea din 1890, care a înlocuit-o creia membrilor parchetelor o stare de inferioritate față de judecătorii însărcinați cu aplicarea legilor, recomandându-le prin art. 62 din prima lege, să dea exemplu de respect către ceilalți magistrați; iar legea din 1890, deși suprima această recomandare de respect și-i supunea la aceleași condițiuni de numire și avansare ca și pe ceilalți judecători, nu i asimila însă în totul și prin art. 62 vorbind de ei spunea că au rangul, nu gradul, de judecători, înțelesul acestor două cuvinte, rang și grad, după o teorie pe deplin justificată înpărțită și de curte, nefiind același, prin grad înțelegându-se o treaptă în ierarhia judecătorească pe când prin rang o simplă onoare, considerație etc.;

De aceia legiuitorul din 1909 în scopul lăudabil de a atrage și în parchete elemente bune, de merit și talent cari din cauza acestei stări de inferioritate evitau această funcțiune, printre alte modificări face să dispară această inegalitate, înlocuind cuvântul rang, cu grad; și stabilind prin art. 46 principiul «că procurorii generali au gradul de președinte de secțiune la Curți și procurorii de secțiune gradul de consilieri»; iar prin art. 190 explică în mod precis și categoric, că «vechimea se calculează dela data intrării în fiecare grad», dispozițiuni menținute și prin actuala lege de organizare judecătorească din 1913;

Deci, conform acestor principii, rămâne indiscutabil că, vechimea unui procuror de secție numit în urmă consilier urmând a se calcula dela data numirii sale în gradul de procuror, egal cu acel de consilier, el trebuie considerat mai vechi ca un consilier numit mai târziu în acest grad, deși mai vechi în funcția de consilier;

Aceste principii generale le găsim aplicabile și aplicate și în ceea ce privește chestiunea supusă avizului acestei Curți, și în adevăr: art. 13 din actuala lege de organizare judecătorească referitor la tribunale prevede anume: «că în caz de lipsă sau împiedicare a primului președinte, drepturile lui de privighere și administrație sunt exercitate de președintele de secțiune cel mai vechiu în grad; iar atribuțiunile lui de președinte al secțiunii sunt exercitate de judecătorul cel mai vechiu în grad». Art. 28 referitor la Curțile de apel și privitor tot la chestiunea de a ști cine înlocuiește pe primul președinte în caz de boală sau împiedicare, nu mai tratează în întregime chestiunea. ci trimete la art. 13, arătând că «cel mai vechiu președinte în grad sau cel mai vechiu consilier înlocuiește pe primul președinte în condițiunile și după distincțiunea dela art. 13; și art. 13 o spune, după cum s'a văzut, în mod precis că: în ceea ce privește drepturile de privighere, și de administrație sunt exercitate de președintele de secțiune cel mai vechiu în grad; iar atribuțiunile lui de președinte al secțiunii, de judecătorul cel mai vechi în grad;

Prin urmare, judecătorul cel mai vechiu în grad, nu în funcțiune, este în drept să exercite atribuțiunile de președinte al secțiunii și să prezideze lucrările în caz de lipsă sau împiedicare a lui, adică se are în vedere vechimea gradului, nu a funcțiunii de consilier;

Dar împrejurarea că legiuitorul în art. 28 vorbind de judecătorul cel mai vechiu, îndreptățit să exercite atribuțiunile președintelui, în lipsa, sa nu adaugă; și cuvintele «în grad» a dat naștere la discuțiuni, atrăgând în consecință întrunirea acestei Curți, pentru a-și da avizul;

Obiecțiunile ce se ridică însă pentru a se susține că în ceea ce privește Curțile de Apel, legiuitorul prin art. 28 a voit să derog de la principiile generale stabilite prin art. 46 și 190 din legea de organizare judecătorească aplicate tocmai în art. 13 din aceeași lege, nu le găsim întemeiate. căci, dacă legiuitorul ar fi voit să facă o asemenea derogare ar fi schimbat cuvintele: «cel mai vechiu în grad» prin: «cel mai vechiu în funcțiune», ceea ce nu a făcut-o; și nu ar fi prevăzut că, înlocuirea președinților să se facă în condițiunile și după dispozițiunile art. 13, unde în mod precis și categoric arată că atribuțiunile de președinte sunt exercitate de judecătorul cel mai vechiu în grad;

Cât pentru prezamția pe care se bazează susținătorii acestei păreri, că, consilierul de curte are mai multă experiență în conducerea lucrărilor decât un fost procuror, o asemenea rațiune ar trebui să existe și poate cu mai mult cuvânt și la Tribunale, unde judecătorii foști procurori sunt și mai tineri și mai fără experiență decât cei dela Curte, și cu toate acestea legiuitorul am arătat că nu a avut-o în considerațiune;

Așa că explicațiunea logică și naturală a acestei împrejurări este că, legiuitorul stabilind odată principiul că, prin judecătorul cel mai vechiu trebuie să se înțeleagă cel mai vechiu în grad, nu a găsit necesar ca de câte ori vorbește de judecătorul cel mai vechiu să adauge și calificativul «grad». Și dovada cea mai puternică o găsim comparând art. 13 cu art. 14 unde legiuitorul indicând cari sunt judecătorii îndreptățiți să înlocuiască pe președintele Tribunalului, spune: «judecătorii după rândul lor de vechime» fără a mai adăuga și cuvântul «grad» deși o făcuse în articolul precedent 13;

Deci întrebunțează în același scop și cu același înțeles când una când cealaltă din aceste două feluri de exprimări, întrucât stabilise care este judecătorul cel mai vechiu;

Pe aceste considerante redactate de d-l Prim-Președinte Al. Bărsescu;

Curtea, convocată în adunare generală, stabilește că pentru dreptul de prezidarea lucrărilor se are în vedere vechimea gradului, iar nu vechimea în funcțiunea de consilier;

(ss) Al. Bărsescu; N. Dimitrescu; C. Botez; G. Sărățeanu; X. Andronescu; M. Patron; C. C. Vasiliu; Al. Pretz; I. Părvulescu

Parchetul General; (ss) T. Rădvan; V. Giurgea; T. Aro-novici.

Grefier, (s) Al. Băltăgescu

O p i n i u n e

Subsemnatul sunt de părere, că pentru dreptul de prezidarea lucrărilor Curții de apel, în lipsa președintelui, se are în vedere vechimea în funcțiunea de consilier, iar nu cea a gradului de consilier, stabilit fiind prin art. 46 din legea de organizare judecătorească, că procurorii de secțiune la Curte au gradul de consilier, pentru că prin art. 23 din legea de organizare judecătorească, se spune formal «cel mai vechiu consilier» înlocuiește pe primul președinte, în condițiunile și după distincțiunea dela art. 13; ori atât litera cât și sensul comun al cuvintelor «cel mai vechiu consilier» indică că este vorba de acela, care este numit consilier mai înainte;

Este adevărată, că prin art. 46 din lege s'au asimilat procurorii de secțiune cu gradul de consilier, dar prin această dispozițiune nu se aduce nicio o atingere funcțiilor. pe cari au a le îndeplini consilierii și procurorii, fiecare exercitând anumite și cu totul diferite atribuțiuni, date prin lege fiecăruia, deși în magistratură, au ca pozițiune același grad; de aceea procurorii nu pot îndeplini funcțiunile de consilieri, și nici a exercita alte atribuțiuni de cât cele ce li se conferă formal prin lege;

Găsim în legea de organizare judecătorească anumite drepturi, cari se conferă gradului, dar ele nu pot fi aplicate decât în mod restrictiv la cazurile prevăzute în lege, dat fiind principul, că prin legile de organizare stabilindu-se atribuțiunile și drepturile fiecărei funcțiuni, ele nu se pot întinde prin interpretare la alte cazuri; așa vedem, că prin art. 192 din lege se spune, că vechimea se calculează dela data intrării în fiecare grad, ceea ce înseamnă că se ține seamă de vechimea gradului, acolo unde legea cere o anumită vechime în grad, cum este la înaintările în magistratură; prin art. 13 din aceeași lege se spune, că «în caz de lipsă sau de împedecare a primului președinte (la tribunal) drepturile lui de privighere și de administrațiune sunt exercitate de președintele de secțiune cel mai vechiu, în grad; iar atribuțiunile lui de președinte al secțiunii, de judecătorul cel mai vechiu în grad, ceea ce înseamnă că la tribunal pe lângă asimilarea primului procuror cu grad de președinte, și a procurorilor și judecătorilor de pace cu grad de judecător, s'a dat acestui grad și efectul de a se ține în seamă de el și în cazurile, când este vorba de a se exercita atribuțiunile funcțiunii de președinte sau de judecător, asimilându-se întotdeauna cu aceștia, bine înțeles după ce sunt numiți în aceste funcțiuni;

Tot aceiași dispozițiune se ia prin art. 28 dar numai pentru asimilarea procurorilor generali cu președinții de secțiuni, căci legea spune de cel mai vechiu președinte în grad;

Ori toate acestea dispozițiuni formale ale legii, repetate pentru fiecare caz, indicând excepțiunile la regula generală de stabilirea atribuțiunilor funcțiilor de judecători, confirmă în totul că în celelalte cazuri neprevăzute de lege, nu se poate atribui vechimei gradului, drepturile conferite de lege vechimei funcțiunii, cum este cazul art. 28, când este vorba de consilierii de curți, când vin în concurență cu procurorii de Curți mai vechi, numiți în funcțiune de consilieri în urma acestora;

Pe lângă interpretarea trasă în acest sens din textul legii de organizare, sunt și rațiuni de altă ordine, care să ne conducă la o asemenea interpretare;

În adevăr, este cunoscut, că judecătorii exercită alte atribuțiuni decât procurorii, și fiecare a căpătat o experiență deosebită după practica atribuțiunilor funcțiunii fiecăruia, așa că este presupus, că judecătorii dobândesc o experiență mai mare și prin urmare o mai bună deprindere în conducerea deosebitelor și multiplelor atribuțiuni judecătorești atât în sesiunile publice cât și în cele din camera de consiliu, decât procurorii cari au atribuțiuni limitate la o anumită materie, așa că este natural că legiuitorul care trebuie să ia cele mai bune măsuri în interesul justiției, să cante a lăsa conducerea unor asemenea lucrări celor presupuși cu mai multă experiență, mai ales înaintea Curții de apel unde se desbat interesele de cea mai mare importanță și în ultima instanță;

Că această este norma urmată de legiuitor, mai rezultă și din art. 6 din regulamentul legii, privitor la ceremonialul pentru depunerea jurământului la intrarea în curte, după care dacă membrul Curții chemat a depune jurământul este un consilier din nou numit, se va introduce de consilierii cei mai noi ai Curții; ori deși procurorul de Curte este asimilat în grad cu consilierii, totuși dacă este numit în funcțiunea de consilier,

el este mai nou consilier decât ceilalți, și prin urmare intrând în Curte nu poate lua locul decât în urma celor găsiți acolo, fiind de cel mai natural bun simț, că cel introdus nu poate fi poștit înaintea introducătorului, afară numai dacă ar fi o dispozițiune de favoare contrarie în lege, ceace nu există în speță;

Deosebirea este destul de mare în ochii legii, între funcțiunea de consilier și cea de procuror, pentru că atunci când toți cei ce întranesc condițiunile legii de înaintare se luptă pentru a lua locul de consilier, aceora cari'l ocupă mai înainte, trecând bariera tirajului exercitat de consiliul superior al magistraturii, trebuie a li se recunoaște și drepturi de prioritate asupra celor care rămân la barieră și sosesc mai pe urmă, cum sunt procurorii cari nu ocupă decât un loc alăturat Curții, nu în Curte, deși de același grad cu cel din Curte;

Dar s'a zis, că dacă art. 23 s'ar mărgini numai la dispozițiunea «cel mai vechiu președinte în grad sau cel mai vechiu consilier în locuște pe primul președinte» nu ar mai încăpea nici o îndoială, că legea vorbește de cel mai vechiu consilier numit în această funcțiune, însă art. 28 mai adaugă: «în condițiunile și după distincțiunile de la art. 13», ceea ce ar însemna, că legea a voit a se referi la grad, cum este în art. 13; ori nu acesta este sensul acestei dispozițiuni finale a art. 28, pentru că în primul alineat arată persoanele cari pot înlocui pe primul președinte, vorbind de «cel mai vechiu președinte în grad sau de cel mai vechiu consilier» iar în al doilea alineat arată condițiunile, adică când poate fi acesta înlocuit; ceea ce se referă la partea din art. 13 «în caz de absență sau de împedecare a primului președinte», precum și distincțiunile, după cari se pot face asemenea înlocuiri, referindu-se la partea din art. 13, care vorbește de dreptul președintelui de a înlocui pe primul președinte în drepturile acestuia de privighere și de administrațiune, deci nu și în atribuțiunile de președinte al secțiunii; precum și la partea care vorbește despre dreptul judecătorilor de a înlocui pe președinte în aceeași condițiuni, adică în lipsa sau împedecarea acestuia, însă numai în atribuțiunile acestuia de președinte al secțiunii; condițiuni și distincțiuni pe cari art. 23 a voit a le impune atunci când este vorba de a se înlocui, și la Curte primul președinte și respectiv președintele de secțiune, legea nevoind a mai repeta ceea ce spusese în art. 13, cu privire la condițiunile și distincțiunile de înlocuire prevăzute acolo și referindu-se numai la aceleași condițiuni și distincțiuni;

(s) V. Bălășescu.

Osebita Opiniune

Sunt de părere că atribuțiunile președinților de secțiune a tribunalelor ca și a Curților, în caz de absență sau de împedecare sunt exercitate de judecătorul cel mai vechiu în funcțiune, socotindu-se vechimea de la momentul numirii în funcțiunea de judecător de tribunal sau de consilier de Curte, care funcțiune determină gradul sau treapta ce ocupă magistratul în scara ierarhică a magistraturii de scaun (assise);

Și în adevăr, în articolele 13 și 14 și 28 din legea organizării judecătorești din 29 Martie 1909 aproape identic cu art. 14, 17 și 23 din legea de organizare din 1 Septembrie 1911, legiuitorul se servește de expresiunile: «președintele de secțiune cel mai vechiu în grad», «Cel mai vechiu președinte (de Curte) în grad» și de «judecătorul cel mai vechiu» de «consilierul cel mai vechiu» ceea ce nu poate însemna alta decât: magistratul cel mai de mult timp numit în calitate de judecător de tribunal sau consilier de Curte, pentru a face o deosebire de magistratul cel mai de mult timp numit în magistratură, cel mai vechiu, indiferent de gradul său. Și aceasta nu este numai o chestiune de cuvinte, ci chiar de text, căci în acest înțeles e întrebuițat cuvântul: «judecătorul cel din urmă numit» în art. 115 din proc.

civ. când se vorbește de judecătorul care trebuie să și dea întâiu părerea; indiferent de gradul de erarhie. (Vezi și Monitorul oficial No. 279 din 12 Martie 1900, anexa 52, pag. 932 discuțiile relative la art. 115 pr. civ.). Căci în materie de judecată, după cum foarte bine arată d-l C. G. Disescu, nu există grad ci numai erarhie. Ca putere de judecător, ajutorul judecătorului de pace este egal cu membru Curții de Casație, pe când, când este chestia de prezidare, de conducerea desbaterilor de precădere, e vorba de grad, adică de locul ce ocupă judecătorul în magistratura de scaun, în scara erarhică a acestei magistraturi și de drepturile și prerogativele ce i dau gradul său. În același înțeles se întrebuințează cuvântul «grad» și în art. 62 din legea de organizare din 1890 și art. 177 și 108 din legea din 1909 care vorbește de consilierii de Curte cari au doi ani în grad, de primii președinți de tribunal, de președinții de tribunal și primii procurori care ar avea 4 ani de grad, adică patru ani de vechime, socotiți dela numirea lor în funcțiunea de consilier de curte, Prim Președinte de Tribunal, procuror de Curte, de când capătă și gradul funcțiunii ce ocupă. Tot în același chip se exprimă și art. 192 din legea de organizare când arată lămurit că vechimea se calculează dela data intrării în fiecare grad, adică dela data numirii în funcțiune determinată fie în magistratura de scaun, fie în ministerul public. Dar, fără să existe vreun text pozitiv, se poate susține că, fiind vorba, de precădere, rang, deosebiri de grade, titluri, prerogative, înaintări, stagii, etc. pentru a determina drepturile și obligațiunile ce dau gradul, la timpul servit într'un grad în magistratura de scaun să se adauge timpul servit în alt grad fie în magistratura de scaun, fie în magistratura parchetelor în chiar într'un grad considerat de legiuitor ca echivalent?

Desigur că nu și când a voit legiuitorul aceasta, s'a exprimat într'un mod lămurit; dovadă art. 194 și 193 din legea de organizare; dovadă art. 192 din aceeași lege: «Când un magistrat trece dela un grad superior la un grad inferior, i se ține în seamă în noul său grad de vechime din gradul superior precedent».

Se invoacă art. 46 din legea de organizare, în care cuvântul de «rang» din art. 42 al legii din 1890 s'a schimbat prin cuvântul de «grad». «Procurorii generali au grad de președinte de secțiune la Curte; procurorii de secțiune la Curte au grad de consilieri. . . »!

Prin legea de organizare din 24 Martie 1909 prin art. 2, 7, 24 și 40 consacrandu-se într'un mod expres deosebirea tradițională și esențială între magistratura de scaun: «membri de orice grad ai tribunalelor de județe și Curților» și magistratura parchetelor: «membri de orice grad al ministerului public» și stabilindu-se în ambele aceste magistraturi grade sau trepte ce fac parte din scara magistraturei asise, sau scara ministerului public; s'a născut nevoia de a se corecta și art. 42 din legea din 1886 care regulează raporturile dintre membrii magistraturei de scaun cu membrii parchetului în ceea ce privește echivalența gradelor ambelor acestor magistraturi și atunci cuvântul de «rang» din art. 42 s'a schimbat cu cuvântul de «grad» în noul art. 46, fiindcă după cum am arătat mai sus era vorba de echivalența gradelor și nu a rangurilor. Atâta tot; dar de aci nu se poate trage concluzia că acest articol are aplicațiunea și când e vorba de a se determina drepturile și îndatoririle magistratilor cari fac parte din una din aceste două magistraturi sau când e vorba de a se regula raporturile dintre magistrații ce fac parte din aceeași categorie. În legea de organizare judecătorească drepturile și îndatoririle magistratilor, atribuțiunile lor, modul de înaintare, stagiul cerut în fiecare grad și în fiecare categorie etc., sunt amănunțit regulate. Și ori ce s'ar zice este o mare deosebire între judecătorii proprii ziși și ministerul public unul și indivizibil, alcătuit din magistrați agenți ai puterii executive alăturați pe lângă tribunale, sub ordinal direct al Ministerului de justiție, independenți de jurisdicțiunea pe lângă cari sunt alăturați,

însărcinați cu privigherea executărei legilor și urmărirea delictelor și a crimelor. Magistrați stabili dar nu inamovibili; asimilați în principiu cu membri ce alcătuiesc magistratura de scaun din punctul de vedere a prerogativelor și îndatoririlor lor; însă nu judecă. Iau parte la ceremonialul public când curțile și tribunalele asistă întrunite în un singur corp și rangul ierarhic între deosebiții magistrați este constat de fiecare curte și tribunal prin o listă ținută de greșierii curții și ai tribunalelor și formate în conformitate cu art. 190 și 191 din legea de organizare judecătorească;

Este adevărat că, mai în urmă, prin legi speciale s'a creiat o clasă excepțională de magistrați, acea a judecătorilor de instrucțiune și a procurorilor șefi de parchete cari sunt avansați pe loc putând fi asimiliați în rang și onorar cu președinții de tribunal și acea a primului procuror și primului președinte a unor tribunale, asimilați în grad și onorar cu consilierii de curte, și acea a primilor președinți de Curte asimiliați în grad și onorar cu consilierii dela Inalta curte de Casație. Raportul judecătorului de instrucțiune, înaintat pe loc, cu ceilalți magistrați din tribunal, e regulat prin lege; iar ceilalți magistrați din tribunal asimiliați cu alții mai superiori în grad și onorar, fiind șefi de servicii, raporturile cu subalternii lor au rămas aceleași ca și mai înainte, numai situațiunea lor în ceea ce privește drepturile la pensie, limită de vârstă și raporturile lor în caz de avansare cu magistrații din Curți și Curtea de Casație, au rămas nelămurite. Aceste excepțiuni nu pot să fie invocate în favoare tesei susținute de majoritate, de oarece excepția confirmă regula;

Pentru a termina mai am de făcut o singură observație: în legea de organizare a Inaltei Curți de Casație din 1912, prin art. 16 și 17 se prevede anume că în lipsa președintelui de secțiune, secțiunea se prezidează de consilierul cel mai vechiu și în sesiunile generale și de secțiuni președinții și consilierii își au locurile lor, după rândul numirii lor, ceea ce pare a întări părerea noastră căci nu este de conceput ca alta regulă să se aplice Curților de Apel și Tribunalelor.

(s). I Corjescu

OBSERVAȚIUNE.—Cestiunea rezolvată de Adunarea generală a magistraților Curței de apel din Galați și ai Parchetului prin încheierea dela 3 Martie 1916, a făcut obiectul unei discuțiuni prin presa juridică, între fostul procuror dela Inalta Curte de casație și justiție, Ștefan Stătescu¹⁾ și actualul Secretar-general al Ministerului de justiție, G. Nedelcu²⁾, destul de cunoscută celor ce se interesează de ale justiției, dar care a rămas ca și la începutul discuțiunii, fiecare menținându-și punctul său de vedere.

După cât sunt informat aceeași chestiune a fost pusă și în discuțiunea magistraților dela Inalta Curte de casație și justiție, cari au rezolvat-o în mod cu totul deosebit de cât magistrații Curții de apel din Galați, cari prin avizul lor au schimbat felul cum s'a interpretat legea de organizare judecătorească în această privință și cum s'a practicat până acum, atât la Inalta Curte de casație, cât și la Curțile de apel, afară de cea dela Iași, care de mai înainte aplică sistemul adoptat acum de Curtea de apel din Galați.

Nu este locul a se face vre-o critică, fiecare din cei ce se ocupă cu ale dreptului având posibilitatea a-și face convingerea într'un sens sau altul, după cum va găsi mai întemeiate argumentele întrebuințate de marea majoritate a membrilor Curții de apel în rezolvarea

¹⁾ A se vedea *Curierul Judiciar* No. 50/915, pag. 407—410, și *Dreptul* No. 62/915, pag. 489.

²⁾ A se vedea *Dreptul* No. 28/915, pag. 217 și No. 55/915, pag. 433.

cestiunei sau pe acelea ale membrilor Curții, ce au rămas la păreri deosebite.

Este însă de cea mai mare importanță, de a se stabili, fără posibilitate de discuțiune, persoana care are dreptul de a prezida lucrările unei Curți, în lipsa președintelui titular, pentru a se evita multe neajunsuri la cari ar fi expuși justițiabilii, din cauza felului cum înțeleg magistrații unei instanțe judecătorești de a se ordona în lucrările lor, fiindcă cestiunea trebuie privită sub două aspecte deosebite: unul care se referă la drepturile magistraților în raporturile dintre dânsii, între cari prin înțelegere sau prin hotărârea adunării generale a lor, se va impune respectarea unei anumite ordine în lucrările lor, cum se dispune prin art. 138 al. 1 din legea pentru organizarea judecătorească, și altul, care se referă la atribuțiunile date prin lege diferiților magistrați, după instanțe și gradul lor, cari nu pot fi exercitate pentru fiecare act judecătorec în parte decât de magistratul însărcinat de lege cu îndeplinirea acelui act, și atunci cestiunea nu mai privește ordinea internă a magistraților, ci interesele justițiabililor, cari au dreptul a pretinde, ca actele lor judecătorești, să nu fie îndeplinite decât de magistratul, căruia legea i-a dat în competență de a-l îndeplini, pentrucă în altfel, actul se consideră ca săvârșit de un magistrat necompetent, și poartă cu dânsul stampila nulității, pe care i-o imprimă art. 735 pr. civ.

Prezidentul Curții, are determinate prin lege pe lângă atribuțiunea de a judeca, ce este deferită în mod egal și celorlalți membri ai Curții și alte atribuțiuni speciale, cari nu pot fi îndeplinite decât numai de dânsul sau de magistratul legalmente chemat a-l înlocui în atribuțiunile sale de președinte, cum sunt cele privitoare la administrațiune, la lucrările îndeplinite pe cale grațioasă, după cererea părților, pe cari legea le dă în căderea sa, la ședința publică chiar, când este chemat a încheea procese-verbale privitoare la interogatoarele părților, la consemnarea depunerii martorilor, la depunerea jurămintelor, la constatarea declarațiunilor în fals a actelor, etc.

Toate aceste acte judecătorești, dacă nu sunt îndeplinite de președinte, ci de un alt membru al Curții, cad sub sancțiunea nulității, prescrisă de art. 735 pr. civ.

Dacă legea recunoaște președintelui atribuțiuni speciale, pe cari nu le poate îndeplini alt membru al Curții, este de cel mai mare interes pentru justițiabili, ca atribuțiunile deferite lui să nu fie îndeplinite decât numai de el sau de magistratul pe care legea 'l cheamă să-l înlocuiască, așa că sub acest aspect ori care ar fi hotărârea adunării generale a membrilor Curții, ea nu poate avea de efect de a creea pe președinte, pentrucă legea 'l arată că este președintele, după împrejurări.

Din această cauză, oricare ar fi hotărârea adunării generale a membrilor Curții, părțile au dreptul a propune și a se discuta regulata compunere a Curții, atât din punctul de vedere al celor chemați a judeca, cât și din acela al celui chemat a prezida, și această cestiune privind regulata compunere a instanțelor, formează obiectul unui serios motiv de casare.

Dacă presupunem că felul cum a rezolvat Adunarea generală a membrilor Curții de apel din Galați, cestiunea înlocuirii președintelui, nu s'ar găsi de Inalta Curte de casație, că este cel legal, ne putem ușor închipui, ce dezastru judecătorec s'ar produce, câte acte judecătorești, câte hotărâri anulate, ce muncă zadarnică depusă până a se rezolvă o cerere sau pricină, pentru a fi din nou supusă judecăței altei Curți; câte cheltuieli și

străgăniri pentru părți și la cât s'ar reduce prestigiul justiții chiar, în fața justițiabililor?!

Nimeni, desigur, nu poate avea dorința de a se expune justițiabilii unor asemenea vexațiuni; de aceea am crezut nemerit de a însoți hotărârea luată de Adunarea generală a membrilor Curții de apel din Galați, în privința cestiunei de a se ști, cine este chemat după lege de-a înlocui pe președinte în atribuțiunile sale, bine înțeles în caz de lipsa sau împiedicarea acestuia, cu aceste observațiuni pentru a atrage atențiunea Ministerului de Justiție, după a cărui intervenție s'a convocat adunarea generală, asupra efectelor ce ar putea atrage acea hotărâre, în cazul când interpretarea dată legii nu ar fi cea adevărată.

Incheerea Adunării generale a magistraților Curții de apel din Galați, ca orice act judecătorec, poate fi atacată, de cei ale căror drepturi ar fi atinse, pe calea recursului în casațiune; așa ar putea face magistrații înșiși, ceace ar avea de efect în caz de casare, de a se stabili între dânsii ordinea ce s'ar găsi de Inalta Curte de casație; tot așa ar putea face Ministerul de Justiție sau Procurorul-general dela Inalta Curte de casație, în interesul legii; ceace ar fi util și necesar, a se face, pentru ca Inalta Curte de casațiune să stabilească o ordine uniformă pentru toate Curțile de apel, căci ordinea judecătorească trebuie a fi aceeași peste tot, dar mai presus de toate este de o urgentă necesitate, ca Ministerul de Justiție, să vie cu o lege interpretativă, pentru a închide calea discuțiunilor stabilind după cum va crede de cuviință în mod formal sistemul ce voește a îmbrățișa, pentru a nu mai putea fi discutabile drepturile și atribuțiunile magistraților.

Legile de organizare trebuie să fie clare și precise în privința stabilirii de drepturi și atribuțiuni, spre a nu se creia altele prin interpretări, de multe ori eronate; trebuie dar înlăturate lacunele și anomaliele, de multe ori isbitoare, din aceste legi; așa de exemplu citez cazul procurorului general care prin art. 46 din legea dela 1908 a fost asimilat în grad cu președintele Curții; și această dispozițiune a rămas neatinsă, deși prin legea posterioară dela 1910, s'a desființat această funcțiune, în sensul că atribuțiunile procurorului general se exercită prin delegațiune de un consilier al Curții, despre al cărui grad nu se spune nimic, atât cât exercită acele funcțiuni, cât mai ales după retragerea delegațiunei.

V. BALAȘESCU

Consilier la Curtea de apel din Galați

INFORMAȚII

Duminecă 20 corent magistrații Curții de apel din Iași au sărbătorit printr'un banchet retragerea din magistratură, pentru limita de vârstă, a d-lui I. Burada, distinsul prim-președinte al acelei Curți.

S'au ținut mai multe discursuri relevându-se meritele Inaltului magistrat.

Transmițând felicitările noastre sărbătoritului, îi urăm să trăiască mulți ani, căci avem speranța că va fi tot așa de util Baroului, după cum a fost și Magistraturei.

A apărut în broșură un interesant studiu: *Caracterul juridic al Archiepiscopiei Catolice din București*, de d-l M. Teodorian-Carada.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASATIE S. I

Recurentă Elena M. Ștefănescu-Baljecki prin d-nii avocați V. Ardeleanu și Popovici-Costi.
Intimat T. Andrei prin d-l avocat Ioanițiu.

Perimare.—Respingerea unei prime cereri.—Termenul pentru o nouă perimare de când începe a curge?

1. Termenul pentru o nouă perimare nu poate începe să curgă decât dela data care a rămas definitivă hotărârea asupra primei cereri de perimare, fiindcă în timpul judecării unei prime cereri de perimare, orice dispozițiuni în privința fondului procesului însuș sunt în mod natural suspendate, întrucât numai după pronunțarea unei hotărâri asupra cererii de perimare se poate intra în cercetarea fondului procesului. (Cas. s. I, decizia No. 10 din 12 Ianuarie 1916, prin care s'a respins recursul contra sentinței No. 304/915 a Trib. Ilfov secția 1).

NOTĂ.—A se vedeà, în acelaș sens, decizia Cas. s. I No. 526 din 27 Septembrie 1913, publicată în extenso în *Curierul Judiciar* No. 25/914, pag. 207.

ISCOD.

Recurent Robert de Roma prin d-l avocat I. Cohen.
Intimat A. Galiatzatos prin d-l avocat N. Titulescu.

Legea proprietarilor.—Motivele de casare.—Termenul în care se depun.—Art. 42 legea Curții de casație.

2. Motivele de casare, într'un recurs făcut după legea proprietarilor, sunt regulat depuse în termenul de două luni dela înregistrarea recursului, întrucât nici legea proprietarilor nici vre o altă lege nu prescrie un termen de judecată mai scurt decât termenul de drept comun. (Cas. I, decizia No. 431 din 24 Iunie 915, prin care s'a respins incidentul ridicat de intimat pentru respingerea recursului).

CASATIE S. II

Recurenți Banca Centrală din Ploești prin d-l avocat Rosenthal, Inginer Louis Singer și Moses Freischhoff prin d-l avocat I. Birnberg.

Intimați Filip Lustgarten, în persoană, Societatea Roumeniche Petroleum Maatschappy prin d-l avocat M. Munteanu.

*** Gaj comercial.—Executare.—Contestație.—Terții.—Admisibilitate.—Art. 478 și urm. c. com. și 399 pr. civilă.**

1. În art. 478 și următorii din cod. comercial relative la gaj, nu există nici o dispozițiune specială care să deroge dela principiul de drept comun edictat de art. 399 proc. civilă, după care cei vătămăți printr'o executare au deschisă calea contestațiunei. În această materie, legiuitorul voinde să asigure celeritatea vânzării gajului, s'a preocupat numai de debitor și de acela care a procurat gajul, reglementând modul de executare al gajului și dreptul de opozițiune al acestor din urmă per-

soane. Nu se poate însă întinde prin interpretare aceste dispozițiuni derogatorii, și la terțiile persoane lezate, care pot face contestațiune la executarea unei ordonanțe prezidențiale prin care se încuviințează vânzarea gajului. (Cas. s. II, decizia civilă No. 295 din 18 Noembrie 1915, prin care s'a casat deciziunea Curții de apel din București s. II, No. 79/915).

Recurent A. L. Ivela și A. M. Alcalay, prin d-l avocat St. Dumitrescu.

Intimat O. Mischonsniky, prin d-l avocat Elefteriu.

*** Inculpat achitat.—Dacă poate fi condamnat la despăgubiri civile?—Art. 3 și 8 proc. penală; art. 35 legea Curții de casație.**

2. Instanțele corecționale nu sunt competente să se pronunțe asupra daunelor reclamate de partea vătămată, decât dacă recunosc existența infracțiunei și culpabilitatea inculpatului.

Conform deci acestei reguli de competență, bazată pe principiul diviziunei jurisdicțiunilor, dacă acțiunea publică este respinsă și inculpatul achitat, indiferent pentru ce motive, instanțele corecționale se găsesc, ca atare, în fața unui proces civil, despărțit de orice proces penal, pe care nu au dreptul și calitatea să-l judece. (Cas. II, decizia penală 228 din 1 Februarie 1916, prin care s'a casat fără trimitere decizia Curții apel București s. III, No. 346/915).

CASATIE S. III

Recurent General Sergiu Băicoianu, asistat de d-l avocat M. Antonescu.

Intimat Ministerul de Finanțe, prin d-nii Al. Zeuceanu și C. Marinescu.

*** Contencios administrativ.—Prohibirea exportului unor mărfuri.—Act de guvernământ.—Permisiiune acordată cuiva de a exporta o cantitate limitată sub condițiunea de a vărsa o sumă în folosul «Crucei-Roșii».**

Prohibirea exportului unor mărfuri, ca și ridicarea acestei prohibițiuni, fiind acte de guvernământ, a căror necesitate și oportunitate se apreciază în mod suveran și exclusiv de guvern, urmează că guvernul poate permite exportarea unei cantități limitate de un anumit fel de cereale, chiar în timpul când era prohibit exportul ca măsură generală, și aceasta ori de câte ori interesul Statului ar cere-o, cum ar fi atunci când s'ar accorda ca o compensațiune în schimbul altor mărfuri importate din străinătate, ori în alte cazuri lăsate cu totul la chibzuința și înțelepciunea guvernului și nesupuse controlului justiției. (Cas. III, decizia civilă No. 65 din 3 Febr. 916, prin care s'a respins recursul făcut contra ordinelor Minist. de Finanțe No. 128548 din 13 Octombrie 1915 și No. 134872 din 20 Octombrie 1915, către șeful vamei Burdujeni prin care s'a dispus ca recurentul să fie oprit a exporta cantitatea de 100000 kgr. orzoaică până ce nu va plăti afară de taxa de export de 500 lei de fiecare vagon, încă câte 1000 lei de vagon pentru Crucea Roșie).

*) Cele însemnate cu steluță vor avea a se publica în întretime ulterioare. (N. B.)